

ELMER & PARTNERE
ADVOKATER

Folketinget
Folketingets Retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

MODTAGET

23 MAJ 2007 15⁰⁰

Den Centrale Indlevering

Retsudvalget
L 166 - Bilag 12
Offentligt

23. maj 2007

Sagsnr.:
KH 8018842

Jurist:
Karsten Høj
kh@elmer-adv.dk

Sekretær:
Malene Kaaber Otto
3367 6762
mo@elmer-adv.dk

**Vedrørende lovforslag 165 og 166 - foretræde for Retsudvalget
torsdag den 24. maj 2007 kl. 15.00**

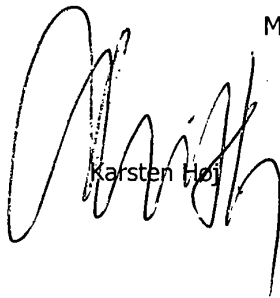
Til brug for foretræde vedlægges:

1. Kopi af PowerPoint dias
2. Materialesamling
3. Uddybende synspunkter

Materialet vedlægges i 20 eksemplarer med anmodning om, at det omdeles til udvalgets medlemmer.

Som det fremgår, ønsker vi at bruge PowerPoint, idet bemærkes, at vi medbringer USB nøgle og møder kl. 14.30.

Med venlig hilsen

Karsten Høj

Søren Kjær Jensen

Annette B. Elmer (H)
Peter Breum (H)
Ulrik Jørgensen (H)
Søren Kjær Jensen (H)
Jacob Goldschmidt (H)
Karsten Høj (H)
Brian Malmros (H)
Pernille Leding
Louise Bødker (L)
Morten Henriksen
Poul Lønborg-Jensen (adv.fm.)
Gitte Holm Bagge (adv.fm.)

ST. KONGENSGADE 23
BAGHUSET
1264 KØBENHAVN K
TELEFON 33 67 67 67
TELEFAX 33 67 67 50

WWW.ELMER-ADV.DK

ADVOKATAKTIESELSKAB
CVR.NR. 26 09 55 65

* Note ved REU-sekr.

Ikke omdelt her, men sendt særskilt til
ordførerne.

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

23. maj 2007

Sagsnr.:
SKJ 8014780

Jurist:
Søren Kjær Jensen
skj@elmer-adv.dk

Sekretær:
Helene Frandsen
3367 6758
hf@elmer-adv.dk

**Forslagslov om forældelse af fordringer (L 165 og L 166) - Foretræde
torsdag den 24. maj 2007**

Vi har med tak modtaget kopi af svar på de spørgsmål, som vores henvendelse af 14. maj 2007 har givet anledning til.

De fleste af disse svar – dog ikke svaret på spørgsmål 12 – er i et vist omfang oplysende og kvalificerende for det videre forløb, om end nedslående i sit indhold, og de giver anledning til nogle kommentarer som følger nedenfor.

Vi vedlægger en materialesamling indeholdende blandt andet 4 domme, der, for at belyse aktualiteten i problemstillingerne, alle er fra 2006.

Det er vores opfattelse, at 3 af de 4 domme ikke ville have medført de store erstatninger til de pågældende, hvis deres sager var blevet behandlet efter de regler, der foreslås.

Den ene af dommene (VL-dom af 6.10.2006 – mat.saml. s. 21 ff) ville være omfattet, men det skyldes det forhold, at skadelidte af tilfældige grunde lige akkurat nåede at anmelde skaden inden 3 år fra dens indtræden, og fra hun første gang opsøgte læge.

1. Vedrørende svaret på spørgsmål 12 og vores kritikpunkter:

Svaret forholder sig i vidt omfang ikke til væsentlige dele af vores kritikpunkter, som man betegner som "betragtninger". Justitsministeriet forholder sig således ikke til konsekvenserne for de mange skadelidte, der nu får ændret

Annette B. Elmer (H)
Peter Breum (H)
Ulrik Jørgensen (H)
Søren Kjær Jensen (H)
Jacob Goldschmidt (H)
Karsten Høj (H)
Brian Malmros (H)
Pernille Leding
Louise Bødker (L)
Morten Henriksen
Poul Lønborg-Jensen (adv.fm.)
Gitte Holm Bagge (adv.fm.)

ST. KONGENSGADE 23
BAGHUSET
1264 KØBENHAVN K
TELEFON 33 67 67 67
TELEFAX 33 67 67 50

WWW.ELMER-ADV.DK

ADVOKATAKTIESELSKAB
CVR.NR. 26 09 55 65

en 20-årig frist til en 3-årig frist (i relation til anmeldelse er fristen for indbringelse for domstolene ligegyldig).

Man forholder sig ikke til vores henvendelse, punkt 3, om, at forslaget er uigennemtænkt, men henviser blot til den side (side 169) i Betænkningen, som vi selv nævnte, uden at oplyse hvori kritikken af den omtalte dom (U 2000.19 H) skulle bestå, endsige fra hvem kritikken er kommet.

Vi vedlægger i vores materialesamling, side 1, den omtalte side 169, der om noget illustrerer den summariske behandling, arbejds-skadeområdet er blevet viet.

Til belysning af konsekvenserne af 3 års fristen har vi – i mangel af bedre – forespurgt Arbejdsskade-styrelsen, hvor mange sager der blev afvist i den korte periode, hvor Arbejdsskade-myndighederne urigtigt anvendte en 5-årig forældelsesfrist, indtil Højesterets dom U 2000.19 H.

Af tallene fremgår, at der over en 3-årig periode er tale om 1.679 sager. Vi er naturligvis opmærksomme på, at der i denne 3 års periode sandsynligvis har været del ophobede sager fra de tidligere år, men tallet er ikke desto mindre alarmerende.

Det viser, at den 5-årige frist, der kunne formodes at være indarbejdet i befolkningens bevidsthed, ikke har været mere indarbejdet, end at hundredvis af arbejds-skaderamte hvert år har anmeldt skader mere end 5 år efter, at disse er indtrådt.

Tallet må naturligvis forventes at blive endnu højere ved indførelse af en 3-årig frist.

Vi synes, at Justitsministeriet unødigt bagatelliserer dette problem, ved i sit svar på spørgsmål 12, side 4, at anføre, at fordringshaveren "**blot (skal) have indbragt kravet ... inden 3 år**". Ganske mange skadelidte har ikke anledning til at præsentere et krav, som de ikke har.

Eks. 1:

Den i materialesamlingen side 2 ff refererede dom fra Østre Landsret af 28. juni 2006 er et eksempel på en sag, der ikke ville have medført erstatning, hvis den 3-årige frist havde været gældende.

Den pågældende hjemmehjælper anmeldte skaden 6 år efter skadens indtræden, simpelthen fordi hun i den 6-årige periode, der var gået, ikke havde følt anledning til at præsentere noget krav, eftersom hun jo fortsat fik fuld løn og kunne passe sit arbejde, om end med mange sygedage.

Hjemmehjælperen fik af Arbejdsskade-myndighederne tilkendt ca. kr. 500.000 i erhvervsevnetab-erstatning. Ved Landsrettens dom godt kr. 1.000.000 (sagen er anket vedrørende størrelsen af erstatningen til Højesteret).

Eks. 2:

Som yderligere et eksempel på, at skadelidte ofte anmelder et krav meget sent, skal nævnes Vestre Landsrets dom af 6. oktober 2006 (mat.saml. s 21 ff) .

I den pågældende sag blev skaden ganske vist lige netop anmeldt, inden der var gået 3 år, men det skyldes en tilfældighed, og sagen – der drejede sig, om hvorvidt man skulle se bort fra 1 års fristen – illustrerer ligeledes, at mange skadelidte først anmelder et krav, når de selv mener, de har ret til erstatning/godtgørelse.

I den pågældende sag regnede skadelidte ikke med, at hun ville få varige mén. Hun havde indimellem nogle rygproblemer, som hun kom sig over, og først da hun efter et rygproblem knap 3 år efter skaden mod forventning ikke kom sig igen, fandt hun anledning til at anmelde skaden.

2. Begyndelsestidspunktet:

Særligt i relation til uklarheden herom, er svaret på spørgsmål 12 ikke særligt afklarende, men derimod kryptisk og på mange punkter sågar vildledende - særligt set i sammenhæng med svaret på spørgsmål 14, der udtrykkeligt anfører det, vi havde frygtet; nemlig at begyndelsestidspunktet for 3-årsfristen som udgangspunkt løber fra skaden, uanset om skadelidte har, eller regner med at få, noget som helst krav, der kan tænkes dækket efter loven, og uanset at et sådant krav – der vil give anledning til anmeldelse – først melder sig flere år efter.

3. Tillægsfristen:

I relation til den omtalte tillægsfrist, som vi betegner som en reel søgsmålsfrist, jf. vores henvendelse, punkt 6, kommenterer man fra Ministeriets side overhovedet ikke de af os påpegede uundersøgte og uomtalte konsekvenser, herunder hvor mange yderligere retssager og yderligere unødvendige omkostninger for den skadelidte denne frist vil give anledning til. Vi finder det forunderligt, at Ministeriet betegner det som værende **"ikke korrekt, når advokaterne anfører, at der er tale om en begrænsning af fordringshavers adgang til at gennemføre et krav"**, for i forhold til gældende ret er der utvivlsomt tale om en sådan begrænsning, jf. højesteretsdommen U 2006.1444 H (mat.saml. s.40)

Det er for os at se uinteressant at sammenligne med, hvad der **"ellers ville gælde efter Lovens hovedregler"**, som Justitsministeriet tilsyneladende gør. Det, vi påpeger, er en sammenligning med gældende ret.

4. Særligt vedrørende svaret på spørgsmål 15 og 20:

Særligt i relation til de arbejdstagere, der efter en arbejdsulykke for at opnå fuld erstatning kun kan opnå dette ved at fremsætte erstatningskrav overfor arbejdsgiveren, vil de loyalitetshensyn, der

bærer 5 års fristen i forslaget § 4, være af fuld samme styrke for den tilskadekomne, der har håb om at kunne fastholde sit arbejde eller genoptage dette hos samme arbejdsgiver.

I sammenhæng med svaret på spørgsmål 20 er det rigtigt, at såfremt **"et krav kan være omfattet af Arbejdsskadesikringsloven, er den skadelidte ikke berettiget til at forfølge sit eventuelle krav efter Erstatningsansvarsloven, før spørgsmålet om dennes tilsvarende krav efter Arbejdsskadesikringsloven er afgjort"**.

Dette indebærer naturligvis, at krav om varigt mén og erhvervsevnetabserstatning ikke kan opgøres og dermed forfølges, så længe arbejdsskadesagen ikke er afsluttet, men krav på godtgørelse for svie og smerte og – i et vist omfang – krav på et umiddelbart indtægtstab (tabt arbejdsfortjeneste) vil kunne kræves uafhængigt af arbejdsskadesagens afslutning.

5. Vedrørende svaret på spørgsmål 16 – Den foreslåede tillægsfrist – Søgsmålsfrist:

Uden at skulle strides om ordene, så er der med lovforslaget tale om, at der i modsætning til gældende ret indføres en frist for indbringelse for domstolene. En sådan frist findes for nærværende ikke, jf. U 2006.1444 H (mat.saml. s 40-43)

Terminologisk findes det korrekt at betegne dette en søgsmålsfrist, idet der ganske enkelt gives en frist for søgsmål, hvis kravet skal bevares.

6. Vedrørende svaret på spørgsmål 17:

Vi har noteret os, at vores henvendelse har givet anledning til ændringsforslag, navnlig i relation til kollisionen mellem Arbejdsskadesikringslovens flere steder anvendte 5 års frister og den foreslåede 3 års forældelsesfrist.

Det er vores opfattelse, at man frem for forskellige krumspring og lappeløsninger bør gøre fristen for arbejdsskadekrav til en 5 års frist, jf. nedenfor under pkt. 8 om forslag.

7. Vedrørende svaret på spørgsmål 18 – forvaltningsretlig genoptagelse:

Vi har noteret os, at der på baggrund af vores henvendelse vil blive søgt indført en bestemmelse, der tager højde for problemstillingen med forvaltningsretlig genoptagelse.

Følgende skal dog bemærkes:

Det er ikke helt korrekt, når Beskæftigelsesministeriet anfører, at en betingelse for forvaltningsretlig genoptagelse er, at **"... afgørelsen ville have fået et væsentligt andet indhold uden vildfarelsen"**.

Som anført af Folketingets Ombudsmand, jf. blandt andet Forvaltningsret, 2. udgave, side 923, så vil der være pligt til at genoptage sager, hvis **"afgørelsen i den sag der nu begæres genoptaget, vil kunne tænkes ændret"**. Der kan således ikke stilles krav om, at afgørelsen med sikkerhed **"ville have fået et væsentligt andet indhold ..."**, som Beskæftigelsesministeriet synes at forudsætte, men det er tilstrækkeligt, at der er **"nogen mulighed for ..."**, at afgørelsen kan tænkes ændret.

Beskæftigelsesministeriets synspunkt ville forudsætte, at resultatet af en genoptagelse skal afgøre, om genoptagelse skal ske, og vil derfor foregribe resultatet.

Det bebudede ændringsforslag vil – afhængig af indholdet – endvidere efter vores opfattelse kun i et vist omfang løse problemerne med forvaltningsretlig genoptagelse.

Den skadelidte, hvis advokat i nuet skal tage stilling til, om en sag skal indbringes for domstolene, skal nemlig kunne forudse såvel resultat som begrundelse for den/de sager, hans sag afventer.

Skadelidtes ret til genoptagelse vil nemlig i vidt omfang være afhængig af begrundelserne i den Højesteretsdom, der skal danne baggrund for den forvaltningsretlige genoptagelse, og dernæst tillige være afhængig af Arbejdsskademyndighedernes fortolkning heraf.

Som eksempler har vi i materialesamlingen vedlagt to domme, der belyser dette problem.

Eks. 3:

I dommen U 2006.1444 H (mat.saml. 40-43) fremgår det, at Ankestyrelsen ikke fandt, at den principielle Højesteretsdom (U 2002.730 H) gav skadelidte retskrav på forvaltningsretlig genoptagelse forud for Højesteretsdommens afsigelse 10. januar 2002.

Højesteret gav imidlertid den skadelidte – og alle andre – ret hertil, netop med henvisning til at der ikke var en lovbestemt frist for indbringelse for domstolene.

Eks. 4

Det andet eksempel, der kan nævnes, er Højesteretsdom U 2006.3370 H. Den i sagen omhandlede sygeplejerske søgte efter den principielle Højesteretsdom om fradrag i erstatningen (U 1998.1627 H) et par år efter sin sag forvaltningsretligt genoptaget. Det fremgår af dommen, at Ankestyrelsen var af den opfattelse, at der ikke var grundlag for forvaltningsretlig genoptagelse.

8. Forslag:

Vi finder, at konsekvenserne for det omfattende arbejdsskadeområde er så lidt belyste, at dette område må udskilles og særskilt belyses.

Hvis ikke det; så at der som minimum gennemføres nogle forbedringer i det fremsatte forslag:

- 1) At arbejdsskadekrav såvel i som udenfor kontrakt omfattes af 5-årsfristen i § 4.
- 2) At begyndelsestidspunktet for arbejdsskadesager bliver det tidligste af de tidspunkter, hvor et klart varigt mén eller et klart erhvervsevnetab med sikkerhed kan fastslås, hvilket også vil være i overensstemmelse med Højesteretsdom U 2005.1594 H.
- 3) At tillægsfristen for arbejdsskader fastsættes til 3 år, fordi området tidligere har været underlagt en 20-års frist.

Med venlig hilsen

Søren Kjær Jensen

Karsten Høj

Lovforslag (L 165 og L 166) om ny forældelseslov – stor betydning for arbejdsskadesager

advokat Karsten Høj og advokat Søren Kjær Jensen

Forfattere for Folketingets Retsudvalg den 24. maj 2007

Gældende forældelsesregler - arbejdsskader

- ASL indeholder **ingen** forældelsesregel.
- I oktober 1996 udsendte Ankestyrelsen social meddelelse, SM U-8-96 om, at den 5-årige forældelsesfrist i 1908-loven fandt anvendelse på arbejdsskader.
- Højesteret afgjorde i U2000.19H, at der var forkert, dvs. 20-årig forældelsesfrist (20-årige frist "gennembrudt", jf. særligt asbest-dommen trykt i U.1989.1108H således, at der reelt ikke gælder nogen absolut forældelsesfrist).

Vi har spurgt Arbejdsskadestyrelsen, hvad Højesteretsdommen betød:

Gældende forældelsesregler - arbejdsskader

Konsekvensen af U.2000.19H:

Oplyst af Ask.:

"Du har efterlyst antallet af sager som er afvist pga. forældelsen – og genoptaget igen efter højesteretsdommen fra 1999.

I registret er der registreret 1.679 sager som er afvist pga. forældelsen.

I forbindelse med højesteretsdommen blev der skrevet ud til 1.214 tilskadekomne – 998 tilskadekomne reagerede på henvendelse og fik deres sag genoptaget."

Vi har bedt om at få oplyst, hvordan sagerne fordeler sig:

3

Gældende forældelsesregler

Konsekvensen af U.2000.19H:

Oplyst af Ask.:

"

Afvisningerne fordeler sig på følgende år.

1997: 449

1998: 746

1999: 466

"

4

Andre gældende "frist-regler"

Anmeldelsesfrist på 1 år, ASL § 36, stk. 1 – skærpet praksis de senere år.

Hvor mange anmelder senere end 1 år?

Året for anmeldelsen	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
Antal pr. medio juni 2006:							
Anerkendt	467	465	439	358	274	212	64
Afvist	497	576	653	822	1022	1072	791
Henlagte sager og sager under behandling:							
Antal pr. medio juni 2006	25	17	12	16	18	43	76
I alt	989	1.058	1.104	1.196	1.339	1.327	931

5

Andre gældende "frist-regler"

Anmeldepligt:

Påhviler arbejdsgiveren for ulykker (§ 32) men **kun**, når arbejdsskaden "... antages at kunne begrunde krav på ydelser efter loven".

eller "ikke på 5 ugers dagen ... kan genoptage sædvanligt arbejde".

Skadelidte har anmelderet.

Arbejdsskadesikringsloven giver ikke ret til andre umiddelbare krav end behandlingsudgifter; dvs. ingen ret til svie og smerte eller tabt arbejdsfortjeneste.

6

Eks. 1 – Østre Landsrets dom af 28. juni 2006.

Sagen:

Ankestyrelsen: 30 % i erhvervsevnetab.

Skadelidte/Landsretten: 65 % = ca. 1 mio. kr.

Anket af Ankestyrelsen til Højesteret.

Skaden: Rygskade i 1993. Hjemmehjælper.

Anmeldt: 1999.

Årsag: Havde været i arbejde i hele perioden, men med mange sygedage.

7

Eks. 2 – Vestre Landsrets dom af 6. oktober 2006

Sagen:

Afvist som for sent anmeldt (efter 1 år).

Vestre Landsret: Der var rimelig grund til den sene anmeldelse og derfor adgang til at dispensere for anmeldelsen mere end 1 år efter skadens indtræden.

Skaden: Rygskade 18. april 2000. Rengøringsassistent.

Anmeldt: 1. april 2003.

Årsag: At hun ikke forventede varigt mén og modtog fuld løn.

8

Lovforslaget - indhold

Hovedregel:

- 3 år fra det "... tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt", jf. § 2, stk. 1,
- det vil for arbejdsulykker være fra "skadens indtræden", jf. bl.a. svar på spm. 14.

9

Lovforslaget - konsekvenser

Problemer:

- Uundersøgt hvor mange, der vil anmelde mere end 3 år efter skadens indtræden.
- Det vil efter vores vurdering med al sandsynlighed være flere hundrede hvert år.
- De der rammes vil være de arbejdsskadede, der arbejdspladsfastholdes.
- Fristen løber uanset om man har ret til erstatning efter arbejdsskadesikringsloven!
- Ved krav om differenceerstatning mod arbejdsgiveren skal skadelidte anlægge sag mens han stadig er ansat.

10

Lovforslaget - anlæggelse af retssag.

I dag **ingen** frist for at anlægge retssag.

Lovforslaget:

1. Anmeldelse til Arbejdsskadestyrelsen er en "foreløbig afbrydelse" af forældelsesfristen (anmeldelsesfrist gælder stadig).
2. Medmindre sag afgjort tidligere end 2 år fra skadens indtræden, skal der for egentlig afbrydelse af fristen anlægges retssag mod Ankestyrelsen (og eventuelt Arbejdsskadestyrelsen) inden 1 år efter meddelelse om myndighedens afgørelse.
3. Begæring om genoptagelse sætter ikke tillægsfristen ud af kraft.

11

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

- Realiteten er indførelse af en frist for indbringelse for domstolene på et år efter afgørelse fra Ankestyrelsen!
- Angår **alle** afgørelser; også delafgørelser om midlertidigt erhvervsevnetab, årsløn m.m.
- **Uundersøgt** hvad tillægsfristen på 1 år i sammenhæng med 3-årsfristen vil have af konsekvenser for antallet af retssager.
- Vi er helt sikre på, at antallet af retssager vil forøges ganske betydeligt. Hvorfor?

12

Lovforslaget - konsekvens - flere retssager?

- På patientskadeområdet har man en egentlig ved lov fastsat frist på 6 mdr., § 36, stk. 2 i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsområdet.
- Hvilke erfaringer har man på det område og kan de overføres til arbejdsskadeområdet?

13

Lovforslaget - konsekvens - flere retssager?

	2003	2004	2005
Arbejdsskadesager - Ankestyrelsen*			
Antal oprettede sager	12180	12490	12434
Antal nye retssager	68	75	88
Andel retssager	0,56%	0,60%	0,71%
Patientskader - Patientskadeankenævnet**			
Antal afgjorte sager	889	1047	1139
Antal afgjorte (=indbragte) retssager***	80	67	68
Andel retssager	9,00%	6,40%	5,97%
Hvis andel retssager for P-skader overføres til A-skader	1096	799	742

* Omgørelsesprocent i 2005: 21,4%

** Ændringsprocent i 2005: 19%

*** Indbragte retssager i 2005: 76

14

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

- Ankestyrelsen træffer hvert år ca. 12.000 afgørelser.
- 1 år er kort tid.
- Skadelidte går ud fra at få en korrekt afgørelse.
- Vurderes af faglig organisation og/eller advokat.
- Omkostninger.
- Ingen retshjælpsdækning.
- Begrænsede muligheder for fri proces.

15

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

Justitsministeren har bebudet et ændringsforslag,

"... således at forældelseslovens 3-årige forældelsesfrist bl.a. ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor en sag genoptages på grund af, at en domstolsafgørelse har underkendt arbejdsskademyndighedernes praksis.", jf. svar på spm. 18.

Det løser **ikke** problemet!

1. Domstolsafgørelsen vil altid blive afsagt langt senere end den afgørelse en skadelidt skal tage stilling til skal indbringes for domstolene.
2. Skadelidte kan ikke vide, om hans sag omfattes.
3. Men skadelidte kan selvfølgelig håbe på det.

16

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

Eks. 3: Aktuelle sager om skader, der er anmeldt mere end 1 år efter skadens indtræden.

Sagerne:

- Det drejer sig om 200-250 (flere end tidligere) hvert år siden 2001, der har fået afslag på dispensation; dvs. potentielt 1200-1500 retssager.
- Alle konkret afgjorte sager.
- Hvor 4 betingelser skal være opfyldt for at dispensere.
- Hvor Ankestyrelsen – ofte – kun har stilling til en af dem.

Problem: Med de foreslåede regler, vil vi ikke turde undlade at anbefale retssag i hver enkelt sag.

17

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

Eks. 4 U.2006.1444H:

Sagen: Midlertidig erhvervsevnetabserstatning i revalideringsperioden på 2½ år.

Ankestyrelsen: Mente, at principiel Højesteretsdom (2002.730H) ikke gav ret til forvaltningsretlig genoptagelse således, at dommen alene skulle have virkning for fremtiden.

Højesteret: *"Der gælder ingen lovbestemt frist for indbringelse af Ankestyrelsens afgørelser ... for domstolene"*. Derfor havde skadelidte ret til erstatning for perioden.

18

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

Eks. 5: Højesteretsdom U.2006.3370H:

Sagen: Sygeplejerske. Eksemplidelse. Nedsat erstatning ved afgørelse af marts 1997 til 25 % erhvervsevnetab. (ca. 350.000 kr.) Efter principiel Højesteretsdom (U.1998.1627H), der førte til revurdering af tusindvis af sager, hvor erstatninger fejlagtigt var nedsat, søgte hun forvaltningsretlig genoptagelse 16. april 2000.

Ankestyrelsen: "Ikke... efter almindelig forvaltningsretlige principper ... grundlag for at genoptage..."

Højesteret: Ret til erstatning på 50 % med virkning fra 1. februar 1996.

19

Lovforslaget - konsekvens – flere retssager?

Eks. 5:
Højesteretsdom U.2006.3370H:

Problem: Med de foreslåede regler – også med det bebudede ændringsforslag – ville vi ikke turde undlade at anbefale at stævne inden 1 år efter afgørelse i marts 1997 (hvis klienten havde råd).

20

Ændringsforslag

1. Tilføjelse til § 4 (L 165) "herunder krav om personskadeerstatning".
2. Nyt § 2, stk. 5: "For sager omfattet af arbejdssikringsloven regnes forældelsesfristen fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren har et klart varigt mén eller har lidt et klart erhvervsevnetab". Stk. 5 bliver til stk. 6.
3. Tilføjelse til § 21, stk. 2. "I sager omfattet af arbejdsskadesikringsloven dog 3 år".